

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منبع: عصر ما، ارگان حزب کمونیست المان
نویسنده: اشتفان کوهنر*
برگردان از: هادی مفتون
۰۴ می ۲۰۲۰

چهل و پنجمین سالگرد پیروزی ویتنام ویتنام ۴۵ سال پیش ایالات متحده را شکست داد؛ سایگون آزاد است!

در ۳۰ اپریل ۱۹۷۵ تانک‌های ارتش آزادی‌بخش به کاخ ریاست جمهوری در سایگون رسیدند.

([manhhai / flickr.com / CC BY 2.0](https://www.flickr.com/photos/manhhai/))

در اول ماه مه ۱۹۷۵ در سراسر جهان، در کنار پرچم‌های سرخ جنبش کارگری، پرچم سرخ ویتنام نیز با ستاره زرد رنگش در اهتزاز بود. راهپیمایان از زن و مرد در تظاهرات اول ماه مه در شهرهای درسدن، وایمار و برلین (جمهوری دمکراتیک المان) و همچنین در برلین غربی، فرانکفورت، کارلسروهه، اسن و در بسیاری از شهرهای دیگر همگی با هم سرود «همه به خیابان، سرخ است ماه مه - همه به خیابان، آزاد است سایگون» می‌خواندند. این خبر که در ساعت ۹:۳۰ بامداد ۳۰ اپریل ۱۹۷۵ تانکی با پرچم ارتش آزادی‌بخش دروازه قصر رئیس‌جمهوری را در سایگون زیر چرخ‌هایش له کرده، مردم را در سراسر جهان شوق‌زده کرد

بر روی هم، پس از ۳۰ سال جنگ، ابتداء با استعمارگران فرانسوی و سپس با امپریالیست‌های ایالات متحده آمریکا و دست‌نشانندگانشان در ویتنام جنوبی، این به معنای صلح نهائی در ویتنام بود.

مبارزه ویتنام علیه استعمار

در سال ۱۸۸۵ دولت فرانسه ویتنام را به عنوان مستعمره کامل به زیر سلطه خود درآورد. این کشور مانند مستعمره‌های دیگر به طور سیستماتیک غارت شد. ایستادگی مردم از طرف نیروهای استعمار فرانسوی بی‌رحمانه سرکوب شد.

ولی در دوم سپتمبر ۱۹۴۵ هوشی مین در هانوی در برابر هزاران انسان خوشحال و شادمان جمهوری دموکراتیک ویتنام و استقلال کشور را اعلام کرد. پس از پایان جنگ جهانی دوم در آسیا، جنبش آزادیبخش ضداستعماری بلافاصله از این مرحله برای در دست گرفتن سرنوشت خود بهره گرفت. این امید که بریتانیا پس از سرکوب فاشیسم پیش از همه از استقلال ویتنام حفاظت خواهد کرد، خیلی زود بر باد رفت. کشتی‌های بریتانیا که در سال ۱۹۴۵ در سایگون لنگر انداخته بودند، در را برای ورود نیروی‌های نوین اعزامی فرانسوی گشودند.

از سال ۱۹۵۰ نبرد سختی علیه استعمارگران فرانسوی که با پول و سلاح فراوان از ایالات متحده آمریکا پشتیبانی می‌شدند، در گرفت. اما نیروهای فرانسوی در سال ۱۹۵۴ در دین بین فو Dien Bien Phu تسلیم شدند، با این حال خلق ویتنام هنوز آزاد نبود.

اسیران فرانسوی در دین بین فو Dien Bien Phu

ایالات متحده آمریکا از اجرای قراردادهائی که در ژنیو به امضا رسیده بود، مبنی بر این‌که ویتنامی‌ها بتوانند حداکثر تا سال ۱۹۵۶ در باره آینده خود آزادانه تصمیم بگیرند، طفره رفتند. آن‌ها ویتنام را تقسیم کردند و حکومتی را در سایگون

برقرار ساختند که کاملاً به سازشان می‌رقصید. جمهوری دموکراتیک ویتنام در شمال به رهبری هو شی مین و حزب کمونیست ویتنام برقرار ماند. مردم در سراسر ویتنام تقسیم سرزمین‌شان را نمی‌خواستند، بلکه استقلال (Độc Lập) و وحدت دوباره کشورشان را می‌طلبیدند. ایستادگی در جنوب ماه به ماه بیش‌تر می‌شد. حکومت سایگون تحت رهبری ایالات متحده آمریکا با خشونت پاسخ می‌داد و سرانجام علیه جمهوری دموکراتیک ویتنام دست به حمله نظامی زد.

جنگی تهاجمی ناقص قوانین بین‌الملل

دروغ یک حمله ادعائی به ناوشکن ایالات متحده «مادوکس Maddox» در اگست ۱۹۶۴ برای جنگی تجاوزگرانه و مغایر با قوانین بین‌الملل و بمباران‌های گسترده هانوی پایتخت ویتنام، مورد استفاده قرار گرفت. در مارچ ۱۹۶۵ با حمله ۳۵۰۰ سرباز قطعات ویژه امریکائی به «دا نانگ» (Da Nang)، جنگ علیه ویتنام با نیروهای زمینی آغاز شد. در اپریل ۱۹۶۵ هشتاد و دو هزار سرباز دیگر به ویتنام جنوبی گسیل شدند. در بهار ۱۹۶۸ در اوج عملیات جنگی گاه تا ۵۵۰ هزار سرباز امریکائی در ویتنام جنوبی حضور داشتند.

ترور علیه مردم

تاریخ‌نویسانی، نه تنها در ایالات متحده، وجود دارند که این جنگ را نامتقارن می‌نامند، زیرا جبهه آزادیبخش مبارزه خود را به ضد مهاجمان از جنگل و به شیوه پارتیزانی انجام می‌داد. با این‌حال، نامتقارنی از طرف نیروهای امریکائی آغاز شد. آن‌ها علیه مردم می‌جنگیدند، این چیز دیگری جز یک جنایت جنگی نبود. رهبری ارتش ایالات متحده تاکتیک مرگ‌آوری را در این جنگ توسعه داده بود: «جست‌وجو و نابودی». باید گروه‌های کوچک و بزرگ جنگاوران جبهه آزادیبخش را جست‌وجو کرد و از هم پراکنده ساخت. پراکنده کردن معنای دیگری جز کشتن نمی‌داد. برای اثبات موفقیت ستراتیژی نو می‌بایست در شامگاه هر روز کشته‌شدگان دشمن شمرده و به پنتاگون گزارش داده می‌شد. این به اصطلاح «شمارش کالدها» مدرک عمل سربازان ایالات متحده و کارفرمای سیاسی‌شان در پنتاگون بود. فرقی بین جنگجویان و غیرنظامیان گذاشته نمی‌شد - همه ویتنامی‌ها بیت‌کنگ نامیده می‌شدند، که لقب تحقیرآمیزی برای وابستگان جنبش آزادیبخش ملی بود. هزاران انسان در روستاها و شهرهای کوچک، از پیر و جوان، مرد و زن یا کودک، جان خود را با این ستراتیژی از دست دادند. در رابطه با این عملیات در ۱۶ مارچ ۱۹۶۸ در روستای «می لای» کشتار جمعی وحشتناکی رخ داد. سربازان ایالات متحده ۵۰۴ تن غیرنظامی بی‌گناه و بی‌سلاح را کشتند.

کشتار در روستای «می لای»

علاوه بر هزاران کشتار جمعی، ارتش ایالات متحده با پاشیدن گسترده سم‌های گیاهی به یک جنایت جنگی سیستماتیک دست زد. بدنام‌ترین این گیاهکش‌ها «عامل نارنجی» (Agent Orange) است. با این‌کار باید سه هدف به دست می‌آمد. نخست برگرداندن جنگل‌ها برای آن‌که امکان استتار را از مبارزان جبهه آزادیبخش بگیرد. دوم نابودی پایه غذایی از طریق پاشیدن سم بر روی کشتزارهای برنج و سبزی‌ها. سوم تلاشی ساختارهای خانوادگی و روستایی که دولت ایالات متحده آمریکا آن را «آشیانه» جنبش آزادیبخش تعبیر می‌کرد. امروز نیز میلیون‌ها انسان هنوز در نسل سوم پس از جنگ از پی‌آمدهای «عامل نارنجی» رنج می‌برند. نقض عضو، بیماری‌های سرطانی و ضعف سیستم ایمنی از جمله این پی‌آمدها است.

راه پیروزی

با وجود همه این جنایت‌ها، تجاوزگران موفق نشدند اراده مردم ویتنام را برای صلح، آزادی و استقلال درهم شکنند. در جشن سال نو ۱۹۶۸ (تت) به ویتنامی: (Tết Nguyên Đán) نیروهای آزادیبخش شکست‌های سختی به نیروهای ایالات متحده وارد کردند. علاوه بر این، در ایالات متحده آمریکا و در سراسر جهان اعتراض به جنایت‌های جنگی ایالات متحده گسترش یافت. دولت ایالات متحده دریافت که نمی‌تواند در این جنگ پیروز شود. آن‌ها با مذاکرات صلح که با کوشش جبهه آزادیبخش در نومبر ۱۹۶۸ در پاریس آغاز شد، موافقت کردند. زمانی بود که جنگ به شدیدترین نحو جریان داشت - و مذاکرات آنجا در پاریس دور انجام می‌شد. رهبران جبهه آزادیبخش و نیروهای همپیمان جمهوری دمکراتیک ویتنام بسیار باهوش و زیرک بودند. آن‌ها با آغاز مذاکرات جبهه سومی را نیز گشودند.

جبهه یکم، جبهه نظامی، نبرد در میدان جنگ، جبهه دوم، جبهه سیاسی، سازماندهی همبستگی جهانی و جبهه سوم جبهه دیپلماسی، جبهه مذاکره با همه گروه‌های درگیر در کشمکش بود. مکان مذاکرات خوب انتخاب شده بود - پاریس در میانه قرن بیستم جایی بود که روشنفکران (مانند جان پل سارتر)، روزنامه‌نگاران و سیاستمداران از همه جهان در آنجا حضور داشتند. جبهه آزادیبخش توانست در اینجا یک شبکه دیپلماتیک ایجاد کند. علاوه بر این، در پاریس هزاران ویتنامی که به طور عمده گرایش‌های میهن‌دوستی و چپ داشتند، زندگی می‌کردند. آن‌ها پایه منطقی و «خانواده» برای هیأت نمایندگان بودند. نگوین تی بین Nguyễn Thị Bình در زندگینامه‌اش می‌نویسد: «این طولانی‌ترین مذاکره صلح در تاریخ بود.» او از روز نخست تا پایان در مذاکراتی که تقریباً پنج سال به درازا کشید، شرکت داشت و قرارداد پاریس را در ۲۷

جنوری ۱۹۷۳ امضاء کرد. او که امروز ۹۳ سال دارد، در هانوی زندگی می‌کند و هنوز در سیاست فعال است. هنری کیسینجر از ایالات متحده آمریکا و «له دوک تو» Lê Duệ T'ho از جمهوری دمکراتیک ویتنام از دیگر امضاء کنندگان قرارداد صلح بودند.

ایالات متحده می‌بایست نیروهای خود را خارج کند، ولی جنگ هنوز ادامه داشت، زیرا ایالات متحده آمریکا از دست‌نشاندها در سایگون برای حفظ منافع خود استفاده می‌کرد. با زیر پای گذاشتن قرارداد صلح پاریس پنتاگون تجهیزات نظامی هنگفتی را به ارتش ویتنام جنوبی واگذار کرد - از جمله کم‌بیش ۷۰۰ هواپیما. علاوه بر این، تقریباً

۲۵۰۰۰ مری و مشاور به عنوان «غیرنظامی» در ویتنام جنوبی باقی ماندند. همچنین ترور علیه وابستگان جنبش آزادیبخش و هواداران قرارداد صلح ادامه داشت. به جای آزادی اسرای جنگی طبق مفاد قرارداد صلح، دهها هزار تن دیگر زندانی، شکنجه و کشته شدند. با این همه نیروهای آزادیبخش موفق شدند گام به گام تمام کشور را آزاد کنند. زمان پس از آن نیز سخت بود. کشور به وسیله بمبهای ایالات متحده آمریکا و نیروهای زمینی اش ویران شده بود. به جای کمکهای بازسازی که در قرارداد صلح پاریس تصریح شده بود، دولت‌های ایالات متحده ویتنام را تا سال‌های ۱۹۹۰ زیر فشار تحریم‌های بی‌رحمانه قرار دادند، که دولت‌های المان فدرال نیز به آن تحریم‌ها پیوستند. نخست پس از سال ۱۹۹۰ اقدامات تحریم از طرف المان فدرال نیز نرم‌تر و سرانجام برداشته شد. در روابط المان دمکراتیک با ویتنام اوضاع کاملاً طور دیگر بود. دولت و مردم المان دمکراتیک پس از جنگ با پشتیبانی هم‌جانبه خود کمک کردند تا از بار سنگین پی‌آمدهای جنگ بکاهند و بازسازی را ارتقاء دهند.

تخلیه سفارت آمریکا در سایگون

۱ مه ۲۰۲۰

-----
* اشتفان کوهنر (Stefan Kühner)، جانشین رئیس انجمن دوستی ویتنام است.